

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

Hàn Độc Chương

Tu La Ngọc Nữ thừa lúc mọi người không chú ý đến bà, bất thành linh chạy vào nhà.

Cao Mạt Dã đang ngủ say, không hay biết gì cả. Tu La Ngọc Nữ bế xốc nàng lên, chưa kịp chạy ra, Nhuế Vĩ đã phát hiện sự vắng mặt của bà, đoán là có việc chẳng lành, hấp tấp phi thân trở lại.

Vừa đến cửa, chàng thấy Tu La Ngọc Nữ cũng vừa ôm nàng nhấc bổng lên. Chàng kinh hãi, hét lớn:

—Hùng Giải Hoa! Người buông nàng xuống đó, nếu không, ta giết người ngay!

Tu La Ngọc Nữ không dám thoát ra cửa, vội nhún chân, tung mình lên, tốc thủng mái nhà, do phía hậu chực chạy.

Nhuế Vĩ cấp tốc đuổi theo.

Sử Bất Cự cũng theo.

Tình thế như vậy, Tu La Ngọc Nữ buông tha Cao Mạt Dã ra và phóng mình đi mất. Ngay lúc ấy người đàn bà áo đen tóc xoắn cũng đuổi theo y thị một lượt.

Bây giờ Cao Mạt Dã thở dài:

—Một năm qua rồi, diệt nữ không gặp lão nhân gia!

Sử Bất Cự quay sang Nhuế Vĩ:

—Người biết bà áo đen để xoắn tóc đó là ai chứ?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Tại hạ gặp bà ấy mấy lần.

Sử Bất Cự hỏi luôn:

—Bà ấy là ai?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Cái đó thì tại hạ không được biết!

Sử Bất Cựu cúi kính:

—Đã nhận được bà ấy, sao lại chẳng biết là ai?

Cao Mạt Dã bất mãn về thái độ lạnh lùng của lão, không giống như lúc lão ta đối diện với sư phụ nàng. Muốn chọc tức lại lão, nàng hỏi:

—Sư bá đã nhận ra tiểu diệt, vậy bá bá có biết tiểu diệt là ai chẳng?

Sử Bất Cựu hừ một tiếng:

—Sao lại không biết? Người là đệ tử của Nhất Đăng Ni chứ còn ai nữa!

Cao Mạt Dã cười nhẹ:

—Vậy mà tiểu diệt nữ tướng, khi đệ tử xa rời sư phụ, bá bá hết nhận tiểu diệt nữ là ai nữa!

Sử Bất Cựu hừ một tiếng:

—Ta vì lúc đó cần một quyển bí lục võ công của Nhất Đăng Thần Ni, nên bắt buộc phải chiếu cố đến người. Chứ nếu không làm gì ta màng đến một liễu đầu!

Cao Mạt Dã tức uất, nắm tay Nhuế Vĩ, thốt:

—Con người đó xấu xa quá, tiểu muội không thêm gọi là bá bá nữa đâu.

Nàng lôi chàng đi, song đi được mấy bước, nàng nhún chân xuống.

Nhuế Vĩ ôm nàng kịp, hấp tấp hỏi:

—Hiện muội làm sao thế?

Cao Mạt Dã đáp:

—Tiểu muội bị mụ ấy điểm vào huyệt tê đại, huyệt đạo chưa khai.

Nhuế Vĩ lập tức giải huyệt cho nàng.

Nàng nói:

—Chúng ta đi thôi, đại ca!

Nhuế Vĩ cũng bất mãn Sử Bất Cựu, nên không màng đến lão nữa dù Cao Mạt Dã bước đi.

Sử Bất Cựu gọi với theo:

—Tiểu tử! Bà áo đen xoa tóc đó là ai?

Nhuế Vĩ không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

—Làm sao tại hạ biết bà là ai? Tại hạ bất quá chỉ gặp bà ấy thôi!

Cả hai đi dần đến triền núi.

Đúng lúc đó, một bóng đỏ từ phía dưới chạy lên, đồng thời gọi lớn:

—Cấp cứu người! Cấp cứu người!

Bóng đỏ lao đi nhanh quá, lại không dè dặt, nếu Nhuế Vĩ không tránh kịp là bị xung chạm vào mình. Chàng nổi giận, xoay mình nhìn theo bóng đỏ.

Bóng đỏ dừng chân trước mặt Sử Bất Cự, bây giờ Nhuế Vĩ mới nhận ra một tăng nhân, dường tượng có bề một người nữa.

Âm thanh của tăng nhân sang sảng như chuông đồng. Tăng nhân hỏi:

—Thí chủ là họ Sử?

Sử Bất Cự cao giọng:

—Lão phu không cứu ai hết! Mang kẻ ấy đi nơi khác đi!

Nhuế Vĩ nghĩ: “Cứu người như cứu nhà cháy, thảo nào tăng nhân chẳng hấp tấp vội vàng!” Chàng hết giận ngay, toan đi luôn xuống chân núi.

Cao Mạt Dã thốt:

—Trở lại xem một tí đi, đại ca!

Tăng nhân, tác độ năm mươi, da đen, mũi cao, mắt lõm không giống người Trung thổ, mặc dù nói tiếng Hán. Người trong tay tăng nhân là một vị công tử. Tăng nhân tiếp:

—Không cứu ai khác, chứ người này thì nhất định là tiên sanh chịu cứu!

Sử Bất Cự lắc đầu:

—Không cứu là không cứu, dù là đương kim hoàng đế, lão phu cũng không cứu!

Lão quay mình, định vào nhà.

Tăng nhân vội chặn trước mặt, van cầu:

—Thí chủ cứu người này, sẽ được báo ân xứng đáng.

Sử Bất Cự cười ha hả:

—Xứng đáng như thế nào?

Tăng nhân đáp:

—Thí chủ muốn cái chi, sẽ có cái đó!

Sử Bất Cự bữu môi:

—Bạc vàng, châu ngọc, lão phu xem như đất. Các vị định lấy gì đáp tạ lão phu?

Tăng nhân áo đỏ đáp:

—Nghe nói thí chủ hiếu võ, nếu ai thắng được thí chủ thì người đó được thí chủ hứa cứu một lần, có một bốn bí lục võ công, xin tặng thí chủ.

Sử Bất Cự cười lạnh:

—Nói như thế, là đại sư tin chắc sẽ thắng lão phu?

Tăng nhân áo đỏ đáp:

—Người bệnh của bản tăng đây, đang hấp hối, nếu có cuộc động thủ, sợ mất nhiều thời gian, y phải nguy tánh mạng. Nên bản tăng xin thí chủ cứu gấp, bản tăng tình nguyện tặng một bốn bí lục, đáp tạ công lao.

Sử Bất Cự hừ một tiếng:

—Chớ không phải vì sợ lão phu bại rồi không tận lực cứu y mà đại sư không chịu tỷ thí?

Tăng nhân lắc đầu:

—Bản tăng không muốn động thủ, nên không có vấn đề để thắng bại.

Sử Bất Cự cười ngạo nghễ:

—Nhưng đại sư muốn lão phu cứu người, như vậy là phải tuân theo quy củ, phải tỷ thí võ công chứ không còn cách nào khác. Không động thủ, thì đừng nói đến việc cứu người. Dù có tặng cho lão phu mười bốn bí lục, lão phu cũng không ham! Sá gì chỉ là một bốn?

Tăng nhân thở dài:

—Nhất định phải động thủ?

Sử Bất Cự ngang nhiên gật đầu:

—Phải như vậy thôi! Không còn cách gì khác!

Tăng nhân đặt vị công tử xuống đất, thốt:

—Thế thì đánh nhau ngay! Càng đánh sớm, càng có lợi! Tuy nhiên, thí chủ có chắc là cứu được y không?

Sử Bất Cựu hiu hiu tự phụ:

—Đánh nhau xong rồi hãy biết! Còn như đánh bại thì mang bệnh nhân trở về.

Tăng nhân bước ra xa xa, tránh đánh nhằm bệnh nhân.

Còn Sử Bất Cựu thì đứng nguyên nhìn xuống bệnh nhân.

Tăng nhân vòng tay:

—Xin thí chủ phát chiêu!

Đến lúc đó, Sử Bất Cựu mới nhìn rõ, lão chợt biến sắc mặt. Đoạn lão hướng mắt sang tăng nhân, hỏi:

—Đại sư từ đâu đến?

Tăng nhân đáp:

—Bần tăng là A La Dật Đa, từ Thiên Trúc đến đây!

Sử Bất Cựu đưa tay chỉ người bệnh, lại hỏi:

—Y là ai?

A La Dật Đa lẩm nhẩm:

—Y là... là...

Sử Bất Cựu cao giọng:

—Phải là người Đột Quyết không?

A La Dật Đa miễn cưỡng gật đầu:

—Phải!

Sử Bất Cựu tiếp luôn:

—Đại sư mang hấn đi gấp đi! Bởi hấn là người Đột Quyết, dù đại sư có thắng lão phu, lão phu cũng không cứu hấn đâu!

Dân Đột Quyết quen tánh ngang ngạnh, thích giết người, chúng hãm hại vô số dân Trung Thổ, người biên giới từng bị chúng làm khổ luôn luôn. Sử Bất Cựu tuy không màng đến thế sự, song tính dân tộc vẫn trường tồn, tự nhiên lão không ưa người Đột Quyết nổi. Thì, khi nào lão chịu cứu kẻ hung ác để dung dưỡng hậu hoạn cho đồng chủng?

Thật là lão có thái độ đó đáng phục thật.

Nhà sư vẻ hung ác hiện ra, y buông giọng xẵng:

—Chớ nói nhiều vô ích. Lão không muốn cứu chữa bệnh nhân thì đừng trách tay ta!

Lúc đó Nhuế Vĩ mục kích bên ngoài bèn thốt lên:

—Nhà sư đó giở trò gì, tại hạ xin tiếp trợ tiền bồi một tay!

Sử Bất Cự nói ngang:

—Ai mượn người can thiệp? Hãy cút đi!

Cao Mạt Dã phản nộ:

—Lão ấy vô lý lắm, mặc kệ lão ta, đại ca!

Vị công tử đột nhiên cất tiếng:

—Sư phụ! Lão không chịu cứu thì thôi, đệ tử nghe trong mình chưa đến nỗi nào. Mình tìm cách khác vậy!

A La Dật Đa lắc đầu:

—Không được! Chứng bệnh quái dị của người, ngoài lão ra, không ai chữa lành. Hôm nay vô luận làm sao, nhất định phải buộc lão cứu người!

Người bệnh nặng, đang hấp hối, mà còn nói năng được, là một sự lạ.

Cao Mạt Dã trở mắt hỏi:

—Người còn khí lực à?

Công tử bệnh không cử động được, song vẫn nói năng được nhìn nàng, mỉm cười đáp:

—Nếu hết khí lực rồi thì phải chết. Mà đã chết thì còn đến đây nhờ cứu chữa cái gì nữa!

Cao Mạt Dã cố ý châm chích Sử Bất Cự, bèn thốt:

—Không lẽ bá bá lại sợ lời hù dọa của lão à?

Không thể để mất mặt trước hàng hậu bối. Sử Bất Cự gầm lên, lão tung chiêu về phía A La Dật Đa, chưởng phong réo gió ào ào nghe đến rợn người đủ biết công lực của lão thâm hậu tới cỡ nào.

Chính Nhuế Vĩ cũng ngán chưởng pháp đó, nếu lão mang ra sử dụng với chàng.

Ngờ đâu, A La Dật Đa không khiếp sợ, lão bình tĩnh giở chiêu chống đối, chưởng pháp không kém phần lợi hại. Hai người cứ thế mà đánh, hai mươi chiêu đã qua, Sử Bất Cự vẫn không tạo được một ưu thế nào.

Mường tượng là đối với y, bất cứ sở học nào của Sử Bất Cự cũng mất hết oai lực.

Nhuế Vĩ lấy làm kỳ. Dần dần chàng phát hiện ra, nhà sư chưa vận dụng toàn lực đối phó với địch. Y đánh cầm chừng như vậy. Sử Bất Cự không thắng nổi, đến lúc y phát huy thực học, thì làm sao duy trì thế nào được?

Mãi không thắng. Sử Bất Cự vừa sợ vừa tức, thế ra công lao học tập đã hai mươi năm không có một kết quả nào cả sao?

Bồng A La Dật Đa hét lớn:

—Chú ý đây nhé!

Y biến đổi chiêu pháp liên, nội lực của y tuôn ra cuộn cuộn, chiêu thức mạnh như núi đổ biển tràn.

Sử Bất Cự đâm hoảng, tay chân lúng túng.

Rồi A La Dật Đa lại hét:

—Trúng này!

Mười ngón tay của y vươn như móc câu, chụp vào ngực Sử Bất Cự.

Nếu để cho đối phương chụp trúng, thì lão ta mất mặt còn gì? Biết rằng không nên trực tiếp nghinh đón, Sử Bất Cự bắt buộc phải đẩy hai tay ra, chặn tay của A La Dật Đa.

A La Dật Đa cười rợn:

—À! Thí chủ muốn chết!

Một tiếng bình vang lên, Sử Bất Cự bị tung bổng lên cao, như quả cầu đứt dây bị gió bốc. Tuy nhiên, thần trí còn sáng suốt, chờ thân hình đáp xuống vừa tầm, lão uốn cong lưng vút mình lên trở lại, cho nhẹ đà rơi, nhờ thế khi đáp xuống mặt đất, lão không bị thương tổn mảy may. Lão nghe đôi tay tê dại, trong nhất thời không động đậy được.

A La Dật Đa cười lớn:

—Thử xem thí chủ có bị chết hay không!

Y bước tới, từ từ, không hối hả, mường tượng thừa hiểu Sử Bất Cự không thoát đi đâu cho khỏi.

Khi y đến gần, Sử Bất Cự đột nhiên đứng lên, thủ thế, giương mắt chờ.

A La Dật Đa hỏi:

—Thí chủ còn dám tái chiến chẳng?

Sử Bất Cự hừ lạnh:

—Tại sao không?

Bổng Cao Mạt Dã cất tiếng:

—Phù thiên, thương hải viễn khứ thế pháp chu khinh.

Sử Bất Cự giật mình, ngưng thần lắng nghe.

Năm xưa, lúc Cao Mạt Dã lên mười tuổi, Nhất Đăng Thần Ni đưa nàng đến đây, chờ lão chữa trị, thuở nhỏ nàng yếu đuối, không thể học võ được.

Lão biết Nhất Đăng Thần Ni có võ công siêu phàm, nên yêu cầu bà truyền cho một môn võ công, đánh đổi với sự cứu chữa Cao Mạt Dã. Ngoài ra, lão còn hứa là trong tương lai, lão sẽ trợ giúp Cao Mạt Dã một lần.

Nhất Đăng Thần Ni vì đồ đệ, phải đáp ứng điều kiện. Bà truyền võ công cho lão, Nhất Đăng Thần Ni luôn luôn giáo đầu bằng cách đọc những câu đó. Nhưng, bà chỉ đọc hai câu thôi, chẳng biết sau nữa còn bao nhiêu câu, hay chẳng còn, bà nín lặng, đoạn khởi dạy lão luyện tập. Xong rồi, bà dẫn Cao Mạt Dã ra đi.

Từ đó, lão chuyên tâm tập luyện song tiến bộ rất ít. Lão nghĩ có thể là lão chưa lãnh hội hoàn toàn những điều chỉ dẫn, nên không thu thập được kết quả mong muốn. Hoặc giả, chỗ linh diệu của môn công còn ẩn chứa trong những câu sau mà Thần Ni không chịu đọc lên?

Bây giờ, nghe người đệ tử duy nhất của Thần Ni nhắc lại, lão quên đi kẻ địch trước mắt, chăm chú chờ nàng đọc tiếp. Cao Mạt Dã thông thả buông từng lời, làm cho lão nóng nảy hết sức.

Lão dừng tay, A La Dật Đa cũng dừng tay, y muốn làm cho Sử Bất Cự tâm phục, nên không hấp tấp thừa dịp lão không đề phòng là tấn công, thủ thắng.

Phát xuất thời gian ngưng một chén trà, Cao Mạt Dã mới đọc dứt hai câu nữa:

—Kỳ trung thần ảo bí, tận tại thử ngôi trung.

Sử Bất Cự tỉnh ngộ, thốt:

—Ta hiểu rồi!

Lão bước tới A La Dật Đa, với niềm tự tin.

A La Dật Đa vươn tay, chụp vào ngực lão. Ngờ đâu, tưởng dễ dàng như lần trước, y chụp vào khoảng không. Sử Bất Cự biến mất không rõ lúc nào.

Y kinh hãi, biến sắc mặt, chưa kịp đảo mắt nhìn, một chuồng kinh của Sử Bất Cự đập vào lưng y.

Cũng may, tay lão thọ thương, chuồng kinh phát xuất không mạnh lắm, A La Dật Đa bị đẩy tới vài bước thôi, chứ không hề hấn gì cả.

A La Dật Đa cấp tốc quay mình, giành thế chủ động, đánh trước. Nhưng, Sử Bất Cự lại biến mất, rồi A La Dật Đa lại hứng một chuồng nữa, đúng chỗ cũ. Y chúi nhủi mình tới, như chó cuồng đuôi.

Tức uất, y quanh mình lại tấn công, cứ như thế đánh đủ bảy lần. Lần nào cũng thế, y không chạm nổi đến chéo áo của Sử Bất Cự, ngược lại, y hứng một chuồng kinh nơi lưng.

Bị đánh trúng bảy lượt, nếu còn tiếp tục tấn công như vậy, là y sẽ bị đánh nữa như thường. Y mất cả oai phong lúc đầu.

Bất giác, y dừng tay, thở dài, rồi bước ra ngoài vòng chiến, với tay bế vị công tử lên.

Sử Bất Cự cười ha hả, hỏi:

—Đi à? Không tỷ thí nữa sao?

A La Dật Đa cất giọng sang sảng:

—Một ngày nào đó, bản tăng trở lại, tái đấu! Bản tăng sẽ khám phá bí quyết đấu pháp của thí chủ!

Sử Bất Cự cười vang:

—Lão phu chỉ sợ ngày đó không bao giờ đến! Và lão phu sẽ ra ma rồi! Bởi lão phu không thể trường sinh, mà đại sư cũng không trường sanh, để chờ đợi cái ngày không bao giờ có trên cõi đời!

A La Dật Đa nhìn qua Cao Mạt Dã, như để khắc ghi dung mạo nàng nơi lòng, lạnh lùng hừ một tiếng, quay mình phóng chân chạy xuống núi.

Nhà sư đi rồi, Sử Bất Cự buông mình ngồi xuống!

Cao Mạt Dã thốt:

—Tiền bối luyện thuần phục môn công của sư phụ tôi, kể cũng khá đấy!

Sử Bất Cự trầm giọng:

—Tại sao năm xưa, sư phụ người không truyền bí quyết cho ta, mà lại chỉ truyền chiêu thức?

Cao Mạt Dã mỉm cười:

—Nếu ngày trước gia sư truyền luôn bí quyết, thì ngày nay đâu còn ai là địch thủ của tiền bối!

Có bí quyết đó, từ cái chỗ tầm thường lần lượt lên hạng phi thường.

Lão thấy Cao Mạt Dã có lý. Lão cười lạnh, hỏi:

—Lệnh sư sợ ta ỷ tài, hoành hành trên giang hồ?

Cao Mạt Dã hỏi lại:

—Chứ tiền bối học của gia sư bao nhiêu đó, chưa đủ sao? Con người, phải biết thế nào là đủ chứ!

Sử Bất Cựu run giọng:

—Tại sao, hôm nay ngươi tiết lộ khẩu quyết với ta?

Cao Mạt Dã đáp gọn:

—Tiền bối cứu mạng tôi, tôi đáp ơn tiền bối!

Sử Bất Cựu run người. Lâu lắm, lão cất tiếng, giọng còn run:

—Hàn... Hàn... Độc Chưởng!

Nhuế Vĩ kêu lên kinh hãi:

—«Hàn Độc Chưởng»!

Chàng bước tới, nhìn đôi tay của lão. Một vầng khí trắng, bao bọc quanh đôi tay đó. Chết Hàn độc do A La Dật Đa truyền sang, lúc song phương chạm chưởng!

Sử Bất Cựu gượng đứng lên, đi vào nhà. Nhưng, đi được độ mười bước, lão ngã xuống.

Hàn độc phát tác quá nhanh, không lâu lắm, khí trắng bốc khắp mình, bao bọc không chừa một khoảng da nhỏ. Lão rung người, răng đánh vào nhau cạch cạch, cố gắng lắm mới thốt được mấy tiếng:

—Lấy... lấy... Tam... Dương Đơn...

Nhuế Vĩ chạy vào nhà ngay, lấy một cái bình màu trắng trên nắp có viết ba chữ Tam Dương Đơn.

Sử Bất Cựu bảo:

—Cho... ta...

Nhuế Vĩ trao bình, lão mở nắp, lấy ba viên, nuốt vội vào, rồi điều tức.

Một lúc sau, khí trắng tan biến. Một lúc nữa. Sử Bất Cự hết run. Lão mở mắt, thở dài thốt:

—Lợi hại! Lợi hại! Chết độc được giải trừ nửa phần thôi!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Trong thiên hạ, phỏng có mấy người biết «Hàn Độc Chưởng»?

Sử Bất Cự quên mất là vừa nhờ chàng lấy thuốc giải:

—Sao các người chưa đi?

Cao Mạt Dã mắng:

—Tiền bối vô ơn quá! Nếu bọn tôi đi rồi, thì còn ai lấy thuốc cứu tiền bối? Vừa tỉnh lại là xua đuổi người ta liền! Nếu biết như thế này, bọn tôi cứ để cho tiền bối cóng lạnh mà chết!

Sử Bất Cự lạnh lùng:

—Ồn gì mà kể lể? Bất quá tiểu tử chỉ bước mấy bước thôi, đáng chi mà gọi là ơn! Thuốc của ta mà!

Cao Mạt Dã hét:

—Vô lương tâm! Vô lương tâm!

Sử Bất Cự gằn giọng:

—Vô lương tâm hay hữu lương tâm, sẽ có ngày sư phụ người biết điều đó! Đáng lẽ bà ấy phải truyền luôn khẩu quyết cho ta! Nếu bà không lừa ta, thì làm gì hôm nay ta bị «Hàn Độc Chưởng» làm suýt chết!

Cao Mạt Dã trợn mắt:

—Tiền bối còn dám nói xấu gia sư?

Sử Bất Cự cười rợn:

—Cũng may! Ta chưa cứu người trợn vện!

Cao Mạt Dã bĩu môi:

—Thế tại sao «Ma Lam Độc» được giải trừ?

Nhuế Vĩ sợ lão nói rõ ra, bèn chặn lời:

—Sử tiền bối chữa trị cho hiền muội xong hết mà! Chúng ta đi thôi!

Cả hai cùng đi.

Được vài bước, Cao Mạt Dã lại ngã xuống.

Sử Bất Cự lạnh lùng bảo:

—Thấy chưa! Ta bảo là người chưa được cứu trọn vẹn mà! Người không chết đó là phúc lắm rồi! Mạng người được đánh đổi...

Nhuế Vĩ quát:

—Tiền bối không được nói!

Sử Bất Cự bĩu môi:

—Ta đã học được «Lăng Ba Vi Bộ», đâu còn sợ người đánh bại nữa! Hung hăng vô ích!

Cao Mạt Dã nhìn chàng, niềm đau khổ cả xác lẫn hồn hiện ra mặt hỏi:

—Đại ca lấy mạng đổi mạng?

Nhuế Vĩ phớt đi:

—Đừng nghe lời lão. Tại sao hiền muội không đi được?

Sử Bất Cự đáp thay:

—Hỏi vô ích! Nàng không giải thích được đâu! «Ma Lam Độc» rất lợi hại, ta chỉ cứu nàng thoát chết, nhưng đôi chân đó cầm như vô dụng, suốt đời nàng hết chạy nhảy được như trước! Về tàn tật đó thì ta chào thua!

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Tại hạ không tin là trên đời không có thuốc chữa cho nàng lành hẳn!

Sử Bất Cự cười mỉa:

—Dù có, liệu người có đủ khả năng tìm ra chăng?

Nhuế Vĩ hỏi gấp:

—Thuốc gì?

Sử Bất Cự lắc đầu:

—Ta không có bốn phận tố cáo cho người biết!

Nhuế Vĩ rút kiếm cầm trên tay:

—Tiền bối nói hay không nói?

Cao Mạt Dã thở dài:

—Thôi đi đại ca!

Sử Bất Cự cười độc:

—Nàng tàn tật suốt đời, kể ra cũng ít khổ hơn người! Người chỉ còn sống có hai năm nữa thôi! Hoàn thuốc của ta cực kỳ linh diệu. Sau hai năm, người sẽ thấy là ta không nói dọa!

Cao Mạt Dã tiếp:

—Đại ca còn sống hai năm nữa thì tiểu muội khỏi mang tật mà làm gì? Thì ra, đại ca bằng lòng uống hoàn độc dược, để lão chấp thuận chữa trị cho tiểu muội!

---- o0o ----